

1

ಬಾಳಾಂಶಾಹೇಬು ಲೇಂಕಾಪುರ ಉದ್ಯಮಸ್ಥಿರುವ ಕಾರಂಬರಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಂದು ಭಾರತೀಕ ಚಿತ್ರ ಇದು: 1930ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ಗಾಂಧಿಜಿ ಕನಾರೆಕದ ಗಿನಿಬಾಡಿನ ಒಂದು ರೈಲ್‌ಸ್ಟೇಶನ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಂದಿಯತ್ವಾರೆ. ಸುತ್ತಲ ಉರುಂಗಾಳಿಯಿಂದ ಜನ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು, ಮುಟ್ಟಲು ಓಡೋಡಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ನಾಲ್‌ಹೊಸ್ಟಿನ ನಂತರ ಟ್ರೇನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋರಡುತ್ತದೆ. ಜನ ಟ್ರೇನಿನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಸ್ಟೇಶನ್‌ನಲ್ಲಿ ಟ್ರೇನು ನಿಲ್ಲುವ ತನಕ ಹಳಿಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಜನ ಓಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹಿಗೆ ಓಡುವ ಜನರ ಜೊಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜನ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ!

ಈ ಪ್ರಸಂಗ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಹಿರಿಯ ಗಾಂಧಿವಾದಿ ಲೇಖಕರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು: ‘ಇದು

ಕೇವಲ ಕನಾರೆಕದಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ, ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಿಡೆ ಕಾಲುತ್ತಿದ್ದ ಚಿತ್ರ’!

ಅಮೃತಾಶ್ರಿಗಾಗಲೇ ಎಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಹಲವು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಸ್ವಾತಂತ್ಯ ಚಳವಳಿ, 1915ರಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿಯ ದ್ವಿತೀಯ ಆಫ್ರಿಕಾದಿನದ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಒಂದು ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಹೊಸ ಹುಮ್ಮಣಿನ ಕಾಲದ ಚಿತ್ರಗಳಿವು. ಸ್ವಾತಂತ್ಯ ಕಳವಳಿಗೆ ಒಂದು ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ ಇದ್ದ ಸಾರಿರಾರು ನಿದಿಗಳ ಜನತಾ ಮಹಾಪೂರ ಎಂಧೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಚಿತ್ರಗಳು ನೆನ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ದುರುಪ್ಯವೆಂದರೆ, ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಆವರೆಗೆ ಇಂಥಲ್ಕಾಂತರ ಕಾಲಗಳು ಸ್ವಾತಂತ್ಯದ ಓಟಗಳಲ್ಲಿ ಮುರಿದಬಿಂದ್ದವು. ಆದರೆ ಗಾಂಧಿಜಿ ಹೊಸದಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಅಸಹಕಾರ, ಹರರಾಳ, ಅಹಿಸೆಗಳ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಕಾಲಗಳು ಮತ್ತೆ ಉತ್ತಾಹದಿಂದ ಓಡಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಇಂಥ ನಿಸ್ತಾರ್ಥ ಓಟದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಹಯೋದರ್ಯ ಕಾಡ ಗಾಂಧಿಜಿಯನ್ನು ದೊಡ್ಡ ನಾಯಕರನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ್ದ ಕರೆಯನ್ನೂ ಈ ಚಿತ್ರಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಇವತ್ತು ನಾ ವು

ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ಯ ಇಂಥ ಹೊಣ್ಣುಗಳ ಜನರ ಬಲಿದಾನಗಳಿಂದ ಒಂದಿದೆ ಎಂಬ ಸಹ್ಯ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮರೆಯಾಗಬಾರದು.

ಅದರ ಜೊತೆಗೇ ಮತ್ತೊಂದು ಸಹ್ಯವೂ ಎಲ್ಲಿರು ನೆನ್ನಿರಲಿ: ಸುಮಾರು ನೂರ್ವೆವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಭಾರತದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಹಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಡಿದ ಅನಾಮಧೇಯ ಕಾಲುಗಳು ಒಂದು ಜಾತಿಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಪ್ರಾಂತದವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಧರ್ಮದವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾತಂತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಡುತ್ತಿದ್ದ ಈ ಕಾಲುಗಳು ದೇಶದ ಹಲವು ಮೂಲೆಗಳಿಂದ, ಕುಗ್ರಾಮ, ಪಟ್ಟಣ, ನಗರಗಳಿಂದ ತಂತಾವೇ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದವು. ನೂರ್ವೆವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಭಾರತದ ಈ ಮಹಾನ್ ಸ್ವಾತಂತ್ಯದ ಓಟವನ್ನು ಇವತ್ತು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ಯ ಸಂಗ್ರಹ ಒಂದು ಬೃಹತ್ ದೇಶದ ಜನತೆ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋಳಿದರೆ, ಸ್ಮಾರ್ತ್ ಕರೆದೊಯ್ದು ತೆ ದಶದಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಿದ ಮಹಾನ್ ಜನತಾ ಚೆಲವಳಿಯಂತಹೂ ಕಾಣಬೇಡಗುತ್ತದೆ. ಇಮ್ಮೊಂದು ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಮುಖಿಗಳ ಸ್ವಾತಂತ್ಯ ಚಳವಳಿ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಚರ್ಚಿತಕಾರರು ಈಗಾಗಲೇ ದಾಖಲಿಸಿಯೂ ಆಗಿದೆ.

